

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 194.

Ottende Session.

52de Møde.

Lovsagen den 12te Februar.

(Forts.)

Tfæberning (fortsat): Det troer jeg ikke er ganske rigtigt; thi famtlige Grundlovsparagraffer maae efter deres Væsen være affattede saaledes, at, hvor de skulde komme til daglig og praktisk Anvendelse, der kræve de en Udvikling igjennem særlige Love. — Det har været Tilfældet med mange Grundlovsparagraffer, og det vil blive Tilfældet med flere, og hvad Rigsrettens Stilling angaaer, da er den ikke paa nogen saadan Maade defineret i Grundloven, at man kan sige, at de Bestemmelser, som ligge i denne Lov, indskrænke nogen Ret, der positivt er tillagt Rigsretten. Hvad der positivt kan være tillagt den, det ligger mere i Loven om Rigsretten, der angaaer dens Forretningsførelse; men det er en Lov og ingen Grundlov, og kan den ikke komme til at staae i Samklang med den foreliggende Lov, saa maa ganske vist denne enten ikke komme frem, eller ogsaa maa den anden lide Forandringer; men, naar noget saadant ikke er Tilfældet, da er der Intet til Hinder for at udvikle § 52 i Grundloven igjennem en særlig Lov, naar denne ikke beviistligt gaaer videre end at give de nødvendige Midler til at udvikle § 52. Det er derom, det dreier sig, det er det, Ministeriet maatte oplyse, at den Lov, som foreligger, giver strengere og mere nærgaaende Bestemmelser end Grundlovens § 52. Det er ikke nok, at Ministeren siger: Den udvikler § 52; han maatte sige: Den gaaer ud

over § 52; men nu er netop det Modsatte Tilfældet. Denne Lov gjør § 52 mindre streng; den bliver staaende, om man vil, langt indenfor Grændserne af § 52, den betegner Midlerne, hvorved dette Absolute, som ligger i: „ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven“, gjøres mere brugbart, mere simpelt, mere forstaaeligt og mindre strengt, og denne Lov kan altsaa ikke paa nogen Maade træde Rigsdagens Virksomhed i saa Henseende for nær. Der er, som sagt ingen positiv Grændse sat for dens Virksomhed i saa Henseende, og § 52, som i denne Retning giver Grændsen, gaaer videre i sine Bestemmelser end det foreliggende Lovforslag, navnlig end § 4, der er den vigtigste af de 4 SS, der ere under Forhandling, eller som, rettere sagt, paa en vis Maade subsummerer de 3 foregaaende SS i sig. Jeg troer altsaa, at fra denne Side har den ærede Indenrigsminister ikke Ret. Han har ikke Ret i at paastaae, at en Lov, der ikke gaaer videre end denne, behøver nogen grundlovmæssig Behandling; thi den gaaer ikke ud over Grundlovens Grændser; den bliver indenfor dem, den udvikler en § af Grundloven i flere enkelte Punkter paa en Maade, hvorved ingen af dem kræver en større Strengthed ved deres Affattelse end selve Grundloven.

Det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) — Forslagsstilleren — søgte at lede Thingets Opmærksomhed hen paa en Vej, som man maastee kunde gaae, for at komme ud over det, som synes at være det Vanfælige i det Hele taget og som bestaaer i, at man paa den ene Side stiller Ministeriet hen og siger: I skulle svare for, at Regjerings-